

Infinita bunătate

Adrian Păunescu

Ce noapte liniștită la Vaslui
și totuși, cea mai mare dintre toate,
așa cum poate însăși mama nu-i
este această sfântă bunătate.

Au moldovenii bunătatea lor
cu care au știut să intre-n țară,
cu ea se nasc, precum cu ea și mor
și nimenea cu ei nu se compară.

Ei, hăituiți de-atâtea-mpărății,
ce norii lumii îi creșteau cu tuiul,
visau către-a lui Ștefan sfântă zi
când neamul nostru și-a găsit Vasluiul.

Se vor mai naște vânători vicleni
să speculeze dragoste și milă.
dar țara va rămâne-n moldoveni
ascunsă într-o cosmică prăsilă.

Ce noapte liniștită la Vaslui
când frate geamăn stă spre frate geamăn
și între ei nimic palpabil nu-i
decât o bunătate fără seamăn.

O bunătate fără de folos,
o bunătate fără de prihană,
Moldova are sufletul frumos,
ca pruncul ce s-ar naște dintr-o rană.

Nu e un simplu strigăt din tumult
ci e o bucurie ce există,
o bunătate biruind mai mult
decât o răutate anticristă.

Luminile s-au stins pe la ferești
și însuși întunericul unește,
ca un bilanț al soartei omenеști
moldovenește cu moldovenește!

Și-mi pare că în noapte mai apar
nori verzi și mari și vineții pe țară
ca surogatul unui vechi coșmar,

ca un acces de criză biliară.

Și iarăși cred că suntem slabi și mici
și numai codrii pot să ne ajute,
dar vai sunt moldovenii mei aici,
cu sufletele veșnic nevândute.

Ei sunt într-un Vaslui liniștitor
cu pruncii lor ce freamătă-n neveste,
gătiți oricând a deveni popor
și-a da dovadă că Moldova este.

Dar mai cu seamă mi-a fost dat să văd
ceva cu mult mai tare decât toate,
mai tare ca o moarte și-un prăpăd,
această infinită bunătate.

Și dacă pe pământ s-ar risipi
atâtea calități care-ncotrovă
ea, bunătatea ar veni-ntr-o zi
ca s-o numim definitiv Moldova.